

Преживео НАТО бомбе бачене на РТС

Када су се огласиле сирене за узбуну, родитеље сам спустио у подрум, сео у ауто и кренуо ка Телевизији. Имао сам 29 година, колеге и ја смо веровали да смо најбезбеднији у Таковској 10, каже Бобан Ковачевић, један од уредника „Србије на вези“, који први пут описује како је избегао смрт 23. априла 1999.

Све више мислим да ништа није случајно – започиње причу Бобан Ковачевић, новинар у Редакцији програма за дијаспору РТС и један од уредника емисије „Србија на вези“, која годинама успешно спаја дијаспору и матицу.

„Живот испреплете путеве, преокрене планове које нисмо могли ни замислити. Ни ја нисам сањао да ће мој животни

позив бити телевизијско новинарство“, наставља Бобан Ковачевић. „Но, срећом сам се у томе нашао и препознао.“

Рођен је у Београду 1970, одрастао на Вождовцу где и данас живи, али наглашава да се личи златиборским коренима. Као осмогодишњаку родитељи су му купили хармонику и гитару које и данас радо узима у руке. Са дванаест је свирао у оркестру Дома војске. Завршио је Другу економску, затим

Вишу економску и веровао да ће се бавити банкарством и финансијама.

Међутим, једног летњег кишног поподнева 1992. почео је да оштри новинарско перо у Београдском програму. У међувремену је дипломирао менаџмент масовних медија и новинарство на Академији уметности, завршио мастер студије комунологије на Факултету за медије и комуникације, похађао обуку из

дикције и изражавања у Центру за истраживање РТС-а који је водила чувена Драга Јонаш и похађао курс „ТВ интервју“ у организацији Би-Би-Сија у РТС-у.

Сада је на докторским студијама из комунологије.

Виђен уз кутију

– Сећам се да сам годину-две уочи запослења на телевизији седео с друговима из краја у кафићу – прича Ковачевић.

– Један, који је говорио да је видовит, у шали је почео свакоме понаособ да предкажује будућност. Мене је видео уз кутију?! Компјутери су се тек појавили, помислио сам, а и не привлаче ме. Студирао сам економију, чак сам намеравао да покренем приватни посао. Две године касније почео сам да радим у Београдском програму.

Иако је од 1982. до 1985. често гостовао на ТВ Београд са оркестром Дома војске, све му је било ново, непознато...

– У првом гостовању програм је водила Нађа Ивањи Шваб. Био сам одушевљен – описује свој ТВ почетак. – Као дете сам много волео телевизију, фасцинирала ме је. Пратио сам „Дневник“. Зашто, не знам? У то доба су нам се с малог екрана обраћали Горан Милић, Славко Будихна, Вељко Самолов... Све оне које сам гледао на малом екрану, преко ноћи су ми постали колеге. Испрва сам дежурао на телефону у четири ујутро – прича наш саговорник.

Брзо је напредовао у послу. Већ 1993. бавио се спољнополитичким новинарством у Информативном програму, припремио и водио око 1.000 емисија „24 сата у свету“. Затим „Вести“ и „Дневник“. Пет година доцније пратио је живот наших људи у дијаспори. Једну је провео у звању заменика руководиоца пословне јединице „Програм за иностранство“. Уређивао је и водио емисије „Мост“, „На директној линији“, „Директно“, „Србија на вези“. Последња по садржају подсећа на популарни „Фејсбук“: гости из дијаспоре једни друге слушају, гледају, препознају и упознају!

Низ срећних и успешних година прекинуо се кобног 23. априла 1999. када су бомбардери гађали зграду РТС-а и усмртили 16 запослених. Те ноћи Боба Ковачевић био је један од дежурних водитеља „Вести“.

До сада није желео да прича шта се догодило, избегавао је болно сећање.

– Када су се огласиле сирене за узбуну, родитеље сам спустио у подрум, сео у ауто и кренуо ка Телевизији. Имао сам 29 година, моје колеге и ја веровали смо да смо најбезбеднији у Таковској 10. Зашто би неко гађао ту зграду? Када је погођена, налазио сам се у Студију 1 – прича смирено и

застајкујући као да изнова све преживљава. – Пројектили су се зарили у мастер изнад нашег студија. Претпостављам да нас је зид сачувао. Можда је заглашујућа сила детонације скренула улево, а ми смо седели с десне стране, или нас је звучни талас заштитио? С водитељем Жељком Пантелићем договорио сам се да ја радим „Вести“ у два, четири и шест ујутру. У пет до два дошао сам до студија носећи „кошуљицу“, на вратима су стајала два камермана. Један од њих био је

Са бобаном Маглићем у Сомбору

Увек „на вези“

Бобан Ковачевић подсећа да се „Србија на вези“ емитује радним данима у 18.55. Одликују је занимљиве рубрике и мрежа од 62 сарадника из 37 градова у 25 земаља – који се уживо укључују у програм. Понедељак је резервисан за Србе у региону, а програм воде Нада Вукелић и Мирослав Карлица. Уторком се Тања Адамовић и Ивана Божовић баве темама из медицине. Средом Сузана Гвозденовић-Пузовић и Јелена Ђорђевић-Поповић у госте доводе успешне и славне. У четвртак су на тапету актуелне теме по избору Бобана Ковачевића, а петком „на терен излазе“ Тамара Момчиловић и Даница Брокета. И све је под будним око одговорне уреднице Програма за дијаспору др Татјане Ђитић.

Александар Делетић. Питао сам: „Момци, ко ће са мном у студио? Није потребно да будете обојица, сам сам.“ Александар се окренуо ка мени: „Хајде, ви идите, ја ћу да попијем кафу, па ћу снимати следеће вести.“ То су његове последње речи, погинуо је. Када су се бомбе сручиле, осетио сам подрхтавање. Нестало је светла. Куљао је густ дим, ништа нисам видео. После су ми рекли да сам сав био прекривен шуптом. Син једне колегинице гледао је снимак на ТВ: „Мама, чика је потпуно бео!“ Ничега нисам био свестан. Не знам, извесно време нисам могао да верујем шта се те априлске ноћи десило. Свих 16 настрада-

лих колега сам лично познавао, неки су са мном радили у Сателитској редакцији. Страшна је то туга!

Србија ван Србије

Срећно преживевши прокрстаро је добрим делом света, упознао многе наше у расејању.

– Још једна Србија живи ван Србије! – објашњава он. – Нас Срба има на свим меридијанима. Када сам први пут био у Бечу, изненадило ме је што сам српски чуо на сваком кораку.

че, нестала је струја. Пришла нам је девојка, упалила свећу и представила се као менаџер: „Ту је и власник хотела.“ У име екипе рекао сам: „Добро. Ми смо навикнути на пријатне и непријатне ствари. Свашта смо проживели. Поздравите власника хотела.“ „Хоћу“, љубазно је узвратила. „Власник је Богдан Маглић.“ „Шта?“ „Нисам могао да поверујем. То је амерички физичар српског порекла, рођен је Сомбору. О њему су ми рекли све најбоље: Тесла, Пупин, Миланковић и – он ту негде. Седамдесетих година радио је у „Винчи“, потом отишао у Лондон и завршио у Америци где и дан-данас живи. Председник Кенеди га је 1961. одликовао за откриће омега мезона, то је сада хит у свету. Заснива се на хемијској идентификацији експлозива, зато га користе сви аеродроми и царинарнице. Зашто ово причам? „Можете ли да питате господина да ли хоће да нам да интервју?“ „Обратим се менаџерки. „Нерадо то чини, али питаћу га.“

Богдан Маглић у свом хотелу у Сомбору има канцеларију сву у стаклу. Желео је да га подсећа на Америку. Провозали смо се фиџаком, а он је причао о одрастању. Тако сазнадох да му је мајка продала породичну кућу и да се у Сомбору проширила прича како је купио хотел да би имао где да станује.

„Како да вас потпишем?“, упитао сам га. „У Америци ме сви знају као Божија, у Србији сам Богдан. Али открићу вам једну тајну. На енглеском богдан значи нешто доле. То није добро. Због тога сам променио име.“ Он је, ето, морао своје име да прилагоди странцима!

Наш саговорник је остао веран Србији и, када га нешто тишти, узме стару чешку гитару коју му је мајка купила у робној кући у Чика Љубиној улици.

– Данас свирам само за пријатеље! – смеје се. – Некада сам свирао за цепарац у Скадарлији, на Коларцу, у „Сава центру“. Мојим стопама кренуо је старији син Богдан који је одабрао клавир. Млађи Алекса је у Драмској групи Радио Београда, гостовао је у Јутарњем и Београдском програму. Већ ме доживљава као колегу, а супруга Данијела је моја највећа подршка. Она је економиста на докторским студијама.

Љиљана Петровић